

співробітництва в цій сфері із максимальним врахуванням інтересів всіх держав регіону.

Список використаних джерел:

1. Новиков И. А. Стратегическое партнерство как феномен международной политики / И. А. Новиков // Вестник Волгоградского государственного университета. – Серия 4: История. Регионоведение. Международные отношения. – 2010. – Вып. № 1. – С.118-127.
2. Ренар Т. Внешняя политика ЕС: от диалога о стратегическом партнерстве к реальному стратегическому партнерству [Электронный ресурс] / Т. Ренар // Вестник международных организаций. – 2011. – №4 (35). – Режим доступа: <http://ecsocman.hse.ru/data/2011/12/29/1270394534/8.pdf>
3. Резнікова Н.В. Перспективи укладання і потенційні економічні ефекти регіональних торговельних угод в Південно-Східній Азії: аспекти незалежності в контексті нового регіоналізму / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 21. – С. 29-34.
4. Резнікова Н.В. Інтеграційні прояви неозалежності: ризики регіональної взаємозалежності в контексті протиріч глобалізації / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 6. – С. 7-11.
5. Резнікова Н.В. Перспективи трансформації торговельних відносин України в контексті становлення нових центрів стратегічного партнерства / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Економіка та держава. – 2015. – № 9. – С. 6-11.
6. Резнікова Н.В. Поляризація й нерівномірність економічного розвитку як домінуюча ознака сучасного етапу глобалізації / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 4. – С. 7-12.
7. Резнікова Н.В. Проблема економічного розвитку та зростання в контексті подолання глобальних асиметрій / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Вісник ОНУ імені І. І. Мечникова. – 2016. – Т. 21, Вип. 1. – С. 55-59.

*Морозова Катерина Павлівна,
студентка освітнього рівня «магістр»,
спеціальність «Менеджмент»,
спеціалізація «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності»,
Національна академія статистики, обліку та аудиту, м. Київ*

ДОСВІД ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ У ПОДОЛАННІ ВІДНОСИН ФІНАНСОВОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ

Хоча багатьма південними державами у 1970-х роках і було досягнуто значних темпів економічного зростання, втім, хронічний дефіцит платіжного балансу і зростаюча внутрішня і зовнішня заборгованість були реаліями тих часів. Чільне місце серед пояснень щодо поразок у розвитку посідала думка, що

це – результат структурної залежності, яка підкреслила, передусім і насамперед, наслідки вкрай нерівномірної торгівлі та інвестиційних відносин між промисловою Північчю і сировинно орієнтованим Півднем [7, с.6]. Південна Корея виступає яскравим прикладом вдалого вирішення проблеми боргового тягара, яка поставила під сумнів Міжнародного валютного фонду як «останнього рубежу оборони» для країн, що потрапляють у фінансові труднощі. Втім відомо, що погіршення економічної ситуації в країні може супроводжуватись як втечею приватного капіталу за кордон задля придбання зарубіжних активів приватним сектором, так і офшоризацією капіталу з метою уникнення від сплати податків [5, с. 6]. Але Кореї вдалося уникнути останньої через жорстке інституційне регулювання господарської діяльності.

Під час кризи 1998 р., коли зовнішня заборгованість спричинила боргову кризу, яка, в свою чергу, трансформувалася у валютну кризу, Південна Корея була змушена вести перемовини з Міжнародним валютним фондом (МВФ) на предмет можливості отримання рекордних 58 млрд. дол. США «рятувальних» коштів. Експерти висловлювали побоювання щодо неможливості виплати Південною Кореєю запозиченого кредиту в найближчі десятки років, адже гадали, що існуюча структура економіки Південної Кореї не здатна забезпечити само відтворюючого економічного зростання. Як зазначає Р. Шарма [10, с.143], у середині країни відчуття приниженості через потреби у кредиті МВФ (як і його суворі умови) вивели людей у Сеулі на масові протести проти глобалізація, що стало проявом тенденцій де глобалізації [9, с.101]. Але водночас співпраця з МВФ викликала всенародне прагнення виплатити борг якомога швидше. Пояснення того, в який саме спосіб високі рівні акумульованого боргу спричиняють зменшення зростання, лежать у площині феномену «тягара боргу», який демонструє, що якщо існує деяка можливість того, що в майбутньому розмір боргу перевищуватиме здатність країни виплачувати його, очікуванні витрати на обслуговування боргу зменшать потік національних та іноземних інвестицій [6, с. 6]. Саме «тягар боргу» і змушував корейських урядовців стимулювати щонайшвидшу виплату кредиту МВФ.

Тоді як громадяни інших уражених кризою держав для захисту своїх фінансових активів активно користувались можливостями, що відкривали перед ними офшорні зони та інші податкові гавані, корейці згуртувалися, щоб виплатити державний борг; вишикувалися у довгі черги, щоб пожертвувати для цього свої золоті прикраси [10, с. 143]. Це – унікальний корейський приклад економічного націоналізму, що зумовив радикальні зміни. Економічний націоналізм був породженням свого часу, забезпечуючи держави, що адаптували його на практиці, дієвим інструментарієм досягнення економічного зростання і, найголовніше, посилення економічної позиції в світі. Маючи ідеологічне підґрунтя, економічний націоналізм характеризувався експансійною домінантою, що визначала засоби досягнення поставлених цілей. Помилково розглядаючись рядом дослідників як найвища форма протекціонізму здебільшого через переважання в якості інструментів тарифного регулювання зовнішньої торгівлі, він не обмежувався впливом на

останню, але ставав основою стратегій розвитку, спрямованих на досягнення економічної безпеки[1; 2, с.37].

Наприкінці 1990-х років обтяженим боргами конгломератам і неспроможним банкам дали банкрутувати темпами, що змусили б пишатися ультраправовірних економістів австрійської школи. Невдовзі після року посткризового оновлення фінансової, банківської, господарської систем від неконкурентоспроможних і неплатоспроможних банків, установ, підприємств і всіляких компаній, Південна Корея змогла у середині 2001 р. повністю виплатити борг МВФ, тоді як акції південнокорейських високотехнологічних компаній під час буму «доткомів» 1999-2000 рр. різко зросли. І хоча під час кризи 1998 р. економіка Південної Кореї скоротилася значно більше за Тайванську, проте у ній відбулися і набагато глибші структурні зміни, які їй дозволили вийти з кризи набагато міцнішою й значно просунутись в напрямку подолання тенет структурної залежності й зменшити масштаби глибоких асиметрій між Центром і Периферією світового господарства, що в епоху лібералізації набувають катастрофічних масштабів. Відтак Південна Корея продемонструвала позитивний досвід активізації структурних перетворень попри поширені опасіння щодо їхнього подальшого консервування та винайшла стійкі точки росту ендегенного економічного зростання [3, с.59; 4, с.263]

Список використаних джерел:

1. Панченко В.Г. Нова норма світової економіки як середовище становлення неопротекціонізму [Електронний ресурс] / В.Г. Панченко, Н.В. Резнікова // Міжнародні відносини. Серія «Економічні науки»: збірник наукових праць. – 2014. – №4. – Режим доступу: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/ec_n/article/view/3144
2. Панченко В.Г. Особливості реалізації політики економічного націоналізму в умовах лібералізації міжнародних економічних відносин: досвід азійських країн / В.Г. Панченко // Інвестиції: практика та досвід. – 2018. – № 3. — С.36-42.
3. Резнікова Н.В. Феноменологія незалежності в умовах економічної глобалізації / Н.В.Резнікова // Міжнародна економічна політика. – 2016. – № 1. – С.52-73.
4. Резнікова Н.В. Економічна незалежність країн в умовах глобальних трансформацій / Н.В. Резнікова. – К.: Аграр Медіа Груп, 2018. – 487 с.
5. Резнікова Н.В. Інституційні актори боргової залежності: роль кредитно-рейтингових агентств та міжнародних фінансових організацій / Н.В.Резнікова // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 11. – С. 5.-9.
6. Резнікова Н.В. Боргові важелі макроекономічної взаємозалежності: канали впливу на економічне зростання / Н.В.Резнікова // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 13. – С.5-11.
7. Резнікова Н.В. Нові контури боргової залежності: тригери кризових проявів в умовах глобальної взаємозалежності / Н.В.Резнікова // Інвестиції:

практика та досвід. – 2016. – № 15. – С.5-12.

8. Резнікова Н.В. Інтеграційні прояви незалежності: ризики регіональної взаємозалежності в контексті протиріч глобалізації / Н.В.Резнікова, О.А.Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 6. – С.7-11.

9. Reznikova N. Projections of deglobalization in the contemporary international economic relations in the context of the paradigm of globalism / N. Reznikova, O. Ivashchenko // Вісник Маріупольського державного університету. Серія: Економіка. – 2018. – Вип.15. – С.98-106.

10. Шаурма Р. Передові країни. В очікуванні нового «економічного дива» / пер. з англ. Андрій Іщенко. — К. : Наш формат, 2018. — 296 с.

*Музиченко Марія Володимирівна,
студентка освітнього рівня «магістр»,
спеціальність «Менеджмент»,
спеціалізація «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності»,
Національна академія статистики, обліку та аудиту, м. Київ*

ІНСТИТУЦІЙНІ ВИМІРИ РЕГУЛЮВАННЯ СВІТОВОГО ФІНАНСОВОГО РИНКУ

На переконання Н. Рубіні, ми більше не живемо у світі «Великої двадцятки», хоча Група Двадцяти продовжує позиціонувати себе як головного актора регулювання міжнародних економічних відносин. Ця трансформація відбулася після того, як зменшилася гострота останньої фінансової кризи, і виявилися несумісні політичні та економічні цінності країн. На сьогодні у США не вистачає потенціалу для того, щоб лишатися головним постачальником світових суспільних благ. Європа зайнята порятунком єврозони. Японію повністю поглинули її власні складні внутрішньополітичні та економічні проблеми. Сьогодні у цих країн нема ні часу, ні ресурсів, ні внутрішньополітичного капіталу, щоб стати новими міжнародними центрами сили [1; 3, с.6]. Китай також не бажає брати на себе тягар відповідальності світового лідера. Окрім того, неможливо дати відповідь на міжнародні виклики сьогодення без прямої участі країн, що стрімко розвиваються, таких, як Бразилія та Індія, які, однак, зайняті проблемами внутрішнього розвитку і не поспішають шукати рішення для актуальних глобальних проблем [5; 9].

Світ глобалізується швидше як об'єкт, тобто об'єктивно нарощуються глобальні проблеми, котрі в методологічному плані виступають як загальнопланетарні, розв'язання яких вимагає планетарних зусиль. У світі створюється єдиний простір взаємодії, структура якого дає змогу генерувати сигнали з однієї частини світу та передавати їх на іншу, що впливає на геостратегію та на поведінку різних міжнародних суб'єктів. У зазначеному об'єктивному сенсі світ справді глобальний. Але якщо розглядати його з точки зору суб'єкта, а саме здатності та готовності народів реально відгукуватися